

Seznam příloh

Příloha č. 1.: Rozhovor s Jitkou Kolářovou z kolektivu okolo Bloody Mary, 3. 4. 2018

Jak jste se dostala k tvorbě Bloody Mary?

Já se pohybovala přímo v tom prostředí, ale impuls tvořit jsem dostala až přes školu, na jednom kurzu Pavly Jonsson, kde přednášela o Riot Grrrls. Líbilo se mi to, tak jsem o nich napsala seminární práci. A skrze to jsem se dostala k Bloody Mary, která mi připadala hrozně infantilní, měla jsem pocit, že by se to dalo dělat i lépe. S redakcí jsem se seznámila díky organizaci oslav Mezinárodního dne žen roku 2001, a tak jsem se dostala k Bloody Mary. V redakci jsem byla od čtvrtého nebo pátého čísla.

Když jste tvořily Bloody Mary a vymýšlely témata, jak moc jste se ohlížely na to, pro koho zin děláte? Tvořily jste ho spíše pro uzavřený okruh lidí, myslely jste na to, že se to dostane do rukou i někomu zvenku subkultury?

Myslím, že jsme to vytvářely hlavně pro lidi v punkové subkultuře, rozhodně nebylo zamýšleno, že by se ten zin šířil někam mezi “běžné” lidi, kteří o subkultuře nic nevědí nebo ji nijak nežijí. Sice se to mezi ně i přesto dostávalo, ale to bylo skrze lidi, kteří byli nějak spříznění s někým z té subkultury. Mířili jsme spíš dovnitř, neměli jsme ambice měnit celou společnost.

Jaká byla vaše motivace, chtěly jste něco měnit, nebo spíš jen něco dělat?

Pro mě to vždycky byla hodně osobní motivace, chtěla jsem se o to zajímat dál a “narvat to do toho světa”, myslím si, že ho i nějak měnit, proto jsme pořádaly i koncerty a diskuze. Bylo pro mě taky vždycky důležité to, že se dozvídám nové věci, můžu to nějak posílat dál. Byly tam nějaké ambice po změně, ale nebylo to do celé české společnosti, my to směřovaly spíš dovnitř scény. Psaly jsme to podle sebe, říkaly jsme si, že někde na druhé straně jsou lidé nám podobní a v podobné situaci — v subkultuře, která je baví i štve zároveň. Chtěly jsme propojovat lidi.

Jak se obsahově proměňovala podoba Bloody Mary?

Na začátku to bylo hodně o ženách jako o nerozlišené skupině, o vymezení toho, co to je feminismus a jaká témata tam patří. Postupně se Bloody Mary čím dál více přikláněla k anarchismu a radikálnějšímu postojům. Čtvrté číslo už bylo o globalizaci, téma souviselo i s celospolečenským děním, u nás probíhaly protesty proti Měnovému fondu a Světové bance, i kvůli tomu se o

globalizaci začalo mluvit. Najednou byla Bloody Mary dost jiná. Začala popisovat, že ženy nejsou jediná, homogenní skupina, ale že je to o dost rozmanitější, popisovala, jak to vypadá ve světě. Diskuze se posunula ke konkrétnějším tématům a šlo jít víc do hloubky.

Jak se podoba zinu měnila s tím, jak se šířilo používání internetu a počítače?

Holky už na začátku pracovaly s internetem, obrázky byly ale hodně přebírané z knížek, dvě členky redakce pracovaly v knihovně Gender Studies a dostávaly se tak k hodně zajímavým knížkám. Postupně jsme i stahovaly obrázky z internetu. Ovlivnilo to i zdroje, dělaly jsme rozhovory s lidmi, ke kterým bychom se jinak nedostaly. Číslo Bloody Mary o globální stávce žen je poprvé sázené na počítači. Na konci jsme se vrátily k lepené grafice. Několik čísel bylo tištěných i v tiskárně, pak jsme zase začaly kopírovat, číslovat strany ručně. Nejdřív jsme byly okouzlené technologiemi, ale připadalo mi to neosobní, uvědomila jsem si, že lepení zinu a vymýšlení konceptu, co jak půjde za sebou, je dobrý zážitek pro utváření komunity, musely jsme se potkat a probrat to.

Jak jste Bloody Mary distribuovaly?

Jeden z důvodů, proč jsme to vydávaly vždycky na prvního máje byl ten, že jsme to nosily na demonstrace. V té době na ně chodilo hodně lidí. Pak jsme to posílaly do různých dister. To fungovalo tak, že někdo měl doma krabici se ziny a bral ji na koncerty nebo mu lidé mohli napsat. Měly jsme jeden čas i síť dister, pak začalo vše být dostupnější online. Teď některá distra ještě fungují, ale už v menším, je to dost jiné. Měly jsme i stálé odběratele, posílaly jsme to tak asi deseti nebo patnácti lidem a do různých knihkupectví.

Jak moc jste komunikovaly s vydavateli jiných zinů?

S Přímou cestou jsme se potkávaly osobně, kritiku Bloody Mary jsem slyšela také spíš osobně, lidé nám moc nepsali žádné reakce. Víím, že v začátcích Bloody Mary reagovala na Splinter, což byl punkový skinheadský zin, který psal o něčem sexistickém. Spíš to bylo ale o tom, že jsme mezi sebou dělali rozhovory, spolupracovali jsme třeba s litvínovským Cabaretem Voltaire.

Je podle vás zin ze své podstaty vždycky nějak politický?

Pro mě to bylo vždycky hodně politické. Časem člověk ale přijde na to, že to, že někdo píše své zážitky může být vlastně politické taky a že to dělení na politické a nepolitické je hloupé. Když jsem byla na zin festu na Novém Zélandu, tak tam to takhle tvůrci vůbec nevnímali, bylo tam hodně osobních zinů, zinů, které byly tvůrčím způsobem poskládané, kam si čtenář mohl sám něco

dopisovat. Takové jemné formy vyjádření právě nějakého politického názoru, které zapojovaly člověka. To je právě možná další krok k demokratizaci, že píšeme o věcech, které nejsou vidět a lidech, kteří nejsou slyšet, dáváme hlas i čtenářům samotným. Tvůrce nestojí nad nimi jako zdroj informací, ale jde o dialog. To je o dost jemnější krok, ke kterému jsme s Bloody Mary nedošly.

Sledovaly jste nějaké feministické ziny, které vycházely v cizině?

Byly jsme v kontaktu s autorkami z Evropy, v rámci které fungovala síť Riot Grrrl Europe, propojující různé kolektivy. Byla jsem i na Lady Festu, ve Vídni na festivalu ženského umění, kde jsme dělali zinový workshop. Bylo hodně posilující vidět, jak to dělají jiní lidé, jaká zpracovávají témata. Ve Vídni jsme viděla, že tvůrkyně zpracovávají už i nějaká queer témata, která se u nás v rámci dekonstrukce genderu vůbec neřešila a diskutovala se spíš jen v rámci LGBT komunity.

Proč jste s vydáváním Bloody Mary přestaly?

Nevím, jak pro tu kamarádku, ale pro mě to už bylo moc malé, tenhle formát zinu. Bylo to navíc dost holčičí, rozverně, drzé, což mi přišlo dřív super, ale pak jsem to měla trochu jinak. Taky se tam pořád řešilo jen to mužsko-ženské, bylo to založené na dualitě, i když jsme se to snažily reflektovat i jinak. Poslední Bloody Mary je obsahově hodně queer, tenkrát jsme organizovaly Gender Fuck Fest, objevovala se tam queer témata v kontextu feminismu, a to pro mě potom bylo o dost nosnější téma. Přišlo mi, že Bloody Mary má svou podobu a že tohle už v ní nevidím.